

Zdeněk Šarapatka:

Miloš Zeman a kauza Olovo - svědectví klíčového muže

Miloš Zeman obhájí prezidentský post, a s ním i jeho nejbližší spolupracovníci. Mocichtivý, leč nepraktický Zeman je a byl na svém okolí vždy v mnohém závislý. Mnozí neváhali a neváhají této závislosti využít pro své osobní a byznysové zájmy. HlídacíPes.org to podrobně popsal v publikaci ZE-MAN, Skutečný příběh českého prezidenta. Zvolit Miloše Zemana podruhé na Pražský hrad proto znamená zvolit znovu i Martina Nejedlého, Vratislava Mynáře či Zdeňka Zbytky. Co vše dokáže Zemanovo okolí v jeho zájmu a na jeho příkaz dělat, ukazuje i aféra Olovo.

Hanopis s názvem Olovo vznikl na konci 90. let mezi poradci tehdejšího premiéra Miloše Zemana. Jeho účelem bylo zdiskreditovat tehdejší významnou představitelku ČSSD Petru Buzkovou (chemická značka olova Pb se shoduje s iniciály jmenované). Plán nevyšel díky svědectví jednoho z tehdejších poradců – Zdeňka Šarapatky. Ten po téměř 20 letech od vypuknutí aféry Olovo píše knihu o zákulisí kauzy včetně řady dosud nepublikovaných informací a podrobností. HlídacíPes.org exkluzivně zveřejnil ukázky z jeho textu.

Díl 1.: LOUTKOVODIČ

Úřad vlády oněměl. V očekávání nového premiéra, který před volbami vyhrožoval čistkami a kriminálem málem na potkání, zavládla v létě 1998 ve vládních kancelářích tíseň nad příštím osudem. Po krátké epizodě úřednického kabinetu smutného muže totiž vystřídal premiéra Tošovského hrubián s despektem ke každé průměrnosti, která jej paradoxně vynesla do nejvyšších pater moci. Před dvaceti lety se stal českým premiérem Miloš Zeman.

Iluzorní štamgast domácností „dolních deseti milionů“, unavených z elitářských tahanic Klausovy éry a toužících po jakékoliv změně. Že právě jimi jejich ikona pohrdala, se neměly nikdy dozvědět. Tehdy ještě vtipný pijan s bonmoty, které bavily fabriky a výčepy, dotáhl roli tribuna lidu až na samý Olymp klamu. Okázalým sdílením své záliby v kořalce a uzeném a atraktivními sliby mu skrz opoziční smlouvu s ODS prošla menšinová vláda sociálních

demokratů až překvapivě hladce.

Pamětníci ale vědí, za každým opravdu významným krokem Miloše Zemana stál ostřílený loutkovodič. Miroslav Šlouf, král českých lobbistů a architekt Zemanovy politické kariéry, se stal v září 1998 šéfem premiérových poradců. Byla to dokonalá symbióza: mocichtivý talent s palcem na kšeftech státu a elitní komunista s apetitem zbohatlíka, natěšeného na nové příležitosti. A síť vazeb naskrz režimy. I podsvětím.

Devět let po sametové revoluci tak republiku ovládli kverulant z „protirežimního“ prognostického ústavu s papalášem, kterému kdysi salutovaly lidové milice.

Nabídka, která se neodmítá

S příchodem Miroslava Šloufa do Strakovy akademie byla jeho stará parta zase pohromadě. Komunistické eso českých svazáků obklopilo vděčného a nepraktického Zemana dalšími poradci z tuhých časů nesvobody. Propagandistou z ústředního výboru SSM, aparátčíky komunistické partaje a pohrobky někdejšího podniku zahraničního obchodu, kteří před listopadovou revolucí sem tam tajně fízlovali.

Navrch pak bizarním premiérským tajemníkem Heřmanem, ještě devět let po změně režimu pyšným na titul z „vokovické Sorbonny“, jak se tenkrát pokoutně přezdívalo vysoké škole politické ÚV KSČ. Jakoby se zastavil čas. Naleštěné RSDr. na dveřích premiérova předpokoje vlastně trefně symbolizovalo novou dobu, která přicházela. A o které neměl lid zatím tušení.

AFÉRA OLOVO je politický skandál, který vypukl v květnu 2000 během vlády Miloše Zemana. Vedení ČSSD nejdřív odmítlo, že má se spísem cokoli společného, stejně se vyjádřil i šéf Zemanových poradců Miroslav Šlouf. Zlom nastal v srpnu 2000, kdy jiný Zemanův poradce, Zdeněk Šarapatka, na policii vypověděl, že autorem Olova je další z premiérových poradců Vratislav Šíma. Policie nakonec kauzu Olovo uzavřela s tím, že autorem spisu je poradce Šíma; pražské státní zastupitelství jej ovšem nakonec neposlalo před soud s odůvodněním, že skutek sice spáchal, ale čin nebyl společensky nebezpečný. Po obvinění policií Vratislav Šíma dále pracoval pro Úřad vlády. Zdeněk Šarapatka odešel ze Zemanových služeb na vlastní žádost s odůvodněním pochybností o premiérově mravním kreditu.

Nabídka stát se Zemanovým poradcem pro školství mě zastihla o prázdninách v ředitelně střední školy. Popravdě, v naivitě dobového obdivu k Miloši Zemanovi jsem se dvakrát nerozmýšlel, pracovat pro tuzemského titána rétoriky devadesátých let a z místa ředitele školy zamířit rovnou k předsedovi vlády mi lichotilo. Chytrého chlápka s hlavou věčně schýlenou k rameni a neuvěřitelnými replikami jsem znal jen z médií. Nabídka, která se neodmítá, slyšel jsem navíc kolem sebe skoro denně.

Kdo jsou v reálu moji příští kolegové, jsem tenkrát neměl ani potuchy. Že je Miloš Zeman bytostně závislý na fosíliích totality, bych měl ale beztak za drby; radit premiérovi mi totiž nabídl jeho mladý chránělec a novopečený vedoucí úřadu vlády Karel Březina. Talentovaný kluk s ambicemi a bez extra historie. S výjimkou příbuzných. Březinův děd, Josef Havlín, býval obávaným tajemníkem Husákova politbyra. Karel Březina byl ale významným klientem školní tiskárny s celou plejádou drobných polygrafických zakázek pro ČSSD, s nimiž jej za mnou poslal zřizovatel školy. A později mým přítelem.

Past na Vlka a vytí se smečkou

Tak jsem se stal Zemanovým poradcem. Světe div se, čirou náhodou! Jak se ale brzy ukázalo,

navzdory všemocnému režisérovi Zemanova zákulisí a bez patřičných ostruh jeho temné éry, které měl za povinný rodokmen. Natruc Šloufovi.

Kdo chce s vlky být, musí s nimi výt, moudrost věků se nemá podceňovat. S šéfporadcem předsedy vlády jsme už od začátku vzájemně neladili. Jeho žárlivá cenzura prakticky znemožňovala mluvit s Milošem Zemanem tváří v tvář, osobní kontakt byl zcela zapovězen. Stanoviska premiérových poradců k programu kabinetu skončila pokaždé... u Šloufa. Vzepřel jsem se. Kritika se nepřipouštěla a „Bimbo“ se řítíl cestou, pečlivě vykolíkovanou Šloufovými zájmy.

Už zakrátko přišly problémy a s nimi první kauzy. Šloufova tajná mise v Bagdádu. Vydírání ředitele zámku Štířín premiérovým poradcem Novotným. Dosazení Karla Srby do křesla generálního sekretáře ministerstva zahraničí. Tučné zakázky na českých ambasádách. Maléry v Komerční bance. Finanční problémy IPB. Zápach kolem osmi milionů pro ČSSD od partajního sponzora Kuči.

Ty místo v Lidovém domě skončily na účtech jakési nadace Růže. Ausgerechnet založené Šloufem a tajemnicí strany Volfovou. Prý je jen opomněli včas převést Lidovému domu. Šloufův pokus o personální puč v policii. Ministr vnitra protestoval... a skončil ve funkci. A odstavení Evžena Šírka, který chystal zátah na kmotra Mrázka z titulu funkce ředitele protikorupční policie. Ikona podsvětí se přitom netajila vřelými vztahy... se Šloufem.

A nakonec fiasko, Zemanovy Čisté ruce s „velkou rybou“ ve vězení. Vlastním ministrem financí a jeho partnerkou! Smrákalo se i nad církvemi. Halasný ateista Zeman přišel s úskokem. Zúžit svobodu církve vnitrostátním zákonem a teprve potom uzavřít mezinárodní smlouvu s Vatikánem. A církve omezit státním souhlasem ke zřizování čehokoliv. Kardinál Vlk veřejně protestoval a poukázal na komunistické móresy. A v počítači premiérova poradce Šímy se rodil plán vendety. Potrpěl si na latinu, past na Vlka měla nést příznačný název. Lupus. Propagandista komunismu se musel tetelit blahem, po letech mohl zase zúčtovat s nenáviděným klérem...

Hledá se fackovací panák

Za výběr retroansámbly byl Miloš Zeman bombardován novináři. Jeho protiofenzíva se ale minula účinkem. Právě naopak, kritika médií nabírala na síle. A předseda vlády se přestával ovládat. Bonmoty ztěžkly a urážka stíhala urážku. Atmosféra dramaticky houstla a mezi Zemanem a žurnalisty teď zuřila otevřená válka. Nepřáteli státu bylo hned několik médií. Respekt. MF Dnes. Lidové noviny. Chvíli Nova. Padala i konkrétní jména. Slonková a Kubík. Balšínek. Leschtina.

Polibek smrti si pak málem vysloužil Václav Moravec. Nadějný moderátor soukromé televize Galaxie Zemana fascinoval znalostmi. A premiér jej chtěl mít stůj co stůj v Radě České televize, Moravec mu tehdy zkrátka učaroval. Nápad neprošel hned napoprvé mezi Zemanovými socialisty ve sněmovně.

Zato bulvár měl Zeman na své straně. O jeho přízeň se premiérovi staraly hned dvě kontroverzní postavy s dlouhými prsty v branži: Michal Voráček a později i Jana Mrencová. Mediální magnát a partner „kotelnice“ Jílkové ovládal řadu titulů. A Zeman v nich byl za geroje. Znamá mediální lobbistka zase věděla, jak získat nové kšefty. Uzavřená Ivana Zemanová jí vděčně zobala z ruky. A bulvár ji měl za to rád.

Mizerná pověst premiérova rádce Šloufa ale gumovala premiérovy úspěchy. A Zeman žádal rychlé řešení, aniž by ovšem přišel o svého milce. Černý Petr záhy padl na šéfa úřadu vlády. A ministr Březina navrhl obligátní trik: krýt premiérovi záda měl teď zbrusu nový ředitel Zemanovy kanceláře. Bezúhonný. Bez škraloupů. A hlavně, bez historických vazeb na Šloufa.

Navíc s čitelnou profesní minulostí. Jen coby jeho formální šéf... a fackovací panák pro žurnalisty místo premiéra.

Kousnout do Olova

Slušňák se měl stát veřejným hromosvodem za svazáckého bafuňáře. Předseda vlády si přitom ve své blízkosti nepřál žádné nové lidi. Zdánlivý extrovert, jenž exhiboval na náměstích a v televizních debatách, byl v reálu úzkých mezilidských vztahů k uzoufání závislý na hrstce, která mu poskytovala všestranný osobní servis. Nových tváří kolem sebe se bál, stejně jako nepříjemných rozhovorů jen mezi čtyřma očima. Bez klaky a bez kamer. Březina nehledal dlouho.

„Jsi ideální kandidát, Miloš si tě oblíbil a souhlasí. A má to ještě jeden význam. Mirkovi konečně spadne hřebínek!“ oznámil mi nadšeně u ranní kávy v jeho pracovně. Reprezentativní prostor v druhém křídle úřadu vydal za dětské hřiště. Březina chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou, mít spojence dennodenně v těsné blízkosti premiéra a vrazit mezi Zemana a žárlivého Šloufa klín.

Mocný šéfporadce si ani nevšiml, že bystrý junior z volebního Zemáku už dávno není jeho žákem. A premiérova náklonnost k mladíkovi mu už nějaký čas lezla krkem. Sám jsem na tom nebyl lépe. Zeman sledoval moji soukromou revoltu uvnitř poradců překvapivě s pobavením. Chodil jsem totiž za ním bez Šloufova kývnutí. S názory on-line. Bez cenzury. Brzy mě pověřil komunikací s parlamentními kluby. Má moji důvěru. A morální kredit, napsal tehdy pateticky do pověřovací listiny. Šlouf šlel. Ted' už hrozil rezignací.

Premiér a Březina naléhali. Odmítl jsem. Ideály byly tak jako tak v troskách a vlastně šlo jen o čas. Poprvé jsem přemýšlel o odchodu. Zvítězila povaha. Neustoupit zlu. Začala válka poradců předsedy vlády Miloše Zemana. Místo vytí s cizí smečkou jsem v ní záhy ukázal zuby. A kousl. Do Olova. Že přijdu o poslední iluze a půjde v něm dokonce o život, jsem pochopil v okamžiku, kdy jsem odhalil plán na likvidaci nejoblíbenější političky v zemi a oznámil jej předsedovi vlády. Že bylo „Olovo“ ulito pod jeho taktovkou, jsem tenkrát nevěděl...

Liješ, Vráto, liješ?

Šlouf měl zase hladinku. Brunátná tvář premiérova šéfporadce se pokoušela o přátelský úsměv. Jako pokaždé bez úspěchu. Audience u Zemanovy šedé eminence na úřadu vlády se totiž jen málokdy obešly bez tekutých darů. S přehledem tu pak zvítězila slivovice a celé demižony luxusních vín. Na rozdíl od premiéra byl Šlouf aspoň znalcem, becherovku si už dávno zprotivil a prolít dopoledne hrdlem půl láhve ginu říznutého campari hned s několika plzničkami nechával zkušeneš na premiérovi.

Buclaté paže ted' rozevřel v náznaku objetí premiérových poradců. „Tak co máte dneska, chlapi?“ zaburácel salonkem. Na odpověď nečekal. „Bimbo vás všechny pozdravuje a děkuje za práci. Na setkání ted' nemá čas, všechno půjde jako vždycky přese mě, bez výjimek, jasné?“ Změřil si mně výhrůžným pohledem. Bimbo bylo nejdůvěrnější oslovení předsedy vlády jeho osobními vyvolenci. A nebylo od věci to před kmány čas od času zdůraznit.

„Jak jsi daleko s naší věcí, Vráto. Liješ, liješ?“ rozzářil se už bez přetvářky a pokynul Šímovi. Parták ze starých časů, kterého sem přivedl hned mezi prvními, trávil do devětaosmdesátého svůj osamělý život jen komunistickou propagandou. V umakartu svazácké kanceláře a o poschodí níž než ústřední předseda Šlouf. V Zemanových službách měl ted' na starosti média. A církve. Po letech pocítil známé vzrušení, jakoby se vracel v čase.

„Ulito, Mirku! Čekám jen na malého rolníka a rozjedem plán bé!“ Na Šloufovu přímluvu vytáhl premiér bývalého propagandistu ze zaprášené živnosti v žižkovském antikvariátu rovnou do

Strakovy akademie. Úkol chtěl proto splnit na jedničku. „Co máš lít? A jakej malej rolník? To se na starý kolena upiješ s Milošem někde na Fenclově statku, aby si tě konečně všimnul?“ zkusil jsem po poradě špičkovat. Intuice, že za „šifrou“ Šloufa může být něco zajímavého, ponoukala ke zvědavosti.

Kanceláře poradců premiéra byly skoro legrační. Rozpaky návštěv, které sem přicházely celou galerií skvostných obrazů a honosných chodeb, zarazil tenhle zlomek garsonky s rozměry koupelny hned na první dobrou. Miniaturní místnosti spojovaly nanejvýš dva metry předsíně a Šíma seděl jen o pár metrů dál. Dveře zůstávaly otevřené, mluvili jsme tak na sebe rovnou od stolu.

V posledních týdnech ale debaty vážly; Šíma se zarytě soustředil na klávesnici počítače a s vervou vyťukával text. Odpověď nepřicházela. „Ve slušné společnosti se odpovídá, pane kolego!“ přešel jsem rovnou k němu. Text bleskově zmizel na liště monitoru. Odtáhl se od psacího stolu a promnul si knír. „Pro dnešek mám stejně hotovo. Ted' to jen doladit a celý spustit,“ zabručel spokojeně. Bylo cítit, jak rád by se pochlubil. „Spustit co?“ Na tváři se mu rozhostil vítězný úsměv. Dál mlčel. Vychutnával si každou vteřinu mojí zvědavosti.

„Hele, tak si to nech pro sebe, zeptám se Karla Březiny“, vrátil jsem se uraženě zpátky na židli. Už za pět minut stál ve futrech. „Bereš si to moc osobně,“ zněl ted' smířlivě. „A Karla do toho netahej, možná to už ví. Tak dobře, co mám s tebou dělat. Ale nikomu ani slovo, rozumíš? Ani slovo!“ Konečně spiklenecky mrkl. „Čestný pionýrský by asi mohlo vyhovovat,“ zavtipkoval jsem nad tou naléhavostí.

Kriminál pro Buzkovou

„Mirek Šlouf chce vyřešit Buzkovou, chápeš? Definitivně! Kvůli Milošovi. Prostě...Buzková půjde od válu!“ Smířlivost byla najednou ta tam. „Jak vyřešit? A proč? To jí pošle někam do gulagu?“ Vůbec jsem nechápal, o čem mluví. Zněl naprosto absurdně, Petra Buzková byla partajní star se vším, co k ní patří. Navíc s neotřesitelnou pozicí uvnitř ČSSD. Mezi mladými politiky v ČSSD a jejich stranickým šéfem Zemanem to sice jiskřilo, ale nikdo by ani nepomyslel na nějaké fatálnější řešení.

„Všude premiéra jen kritizuje za oposmlouvu s modrýma ptákama. A mydlí mu schody v partaji. Ale nejvíc, nevíc jde do Mirka! Toho úplně nenávidí. Za minulost ho všude pomlouvá, že premiéra ve všem ovlivňuje. Že mu jde jen o prachy! Kudy chodí, mrcha jedna.... Ona nás fakt nenávidí! Všechny! Prostě musí skončit. A hotovo!“ zalykal se Šíma. „Jak skončit, proboha?“ Na moment zmizel v kanceláři, v mžiku byl ale zpátky. „Vypadne z politiky! Rozumíš? A víš co? Třeba rovnou do kriminálu!“ Po zádech mi poprvé přejel mráz.

„A já...já jim dělám...scénář!“ zašermoval mi před očima potištěnými papíry. „Z ruky to nedám, ale podívat, podívat se teda můžeš. Pamatuj si, z tohoto se ta kráva už nikdy nedostane,“ zalistoval vztekle složkou. „Řek' sem podívat, ne všechno číst, slyšels!?“ vyškubnul mi z ruky první stránku, kterou jsem vytáhl ze složky. Nadpis nedával vůbec žádný smysl. Olovo.

Díl druhý: PAST NA VLKA

Jarní večer nezdržel ve Strakově akademii nikoho zbytečně. Odněkud z útrob vládní budovy tu a tam zakvílel vysavač, ale jinak se všude rozhostilo ticho. Vláda zasedala až za týden a Miloš Zeman odjel před slabou hodinkou konečně k rodině. Do Kramářovy vily. Domů zásadně nespěchal a s ovladačem v ruce přepínal do poslední minuty televizní zprávy. Od Primy přes

Českou televizi až po Novu. A zase obráceně. Pokaždé při tom vyžadoval společnost.

Bylo to zvláštní, jinde okázalý solitér nechtěl být večer u televize sám. Manželku a dceru k tomu ale zjevně nepotřeboval. Role televizního staty se tu zpravidla zhostil jeho osobní tajemník Heřman. Starý mládenec v nekonečné řadě uniformních, šedých obleků, přepečlivým zevnějškem a manýry okresního tajemníka KSČ, kterým ostatně býval. Čas od času ovšem padl los na mě.

Tyhle ztracené večery s Milošem Zemanem v leččems připomínaly noční bar s posledními štamgasty, které musíte strpět i po zavíračce. Se sklenicí syrového ginu nebo vína pak Zeman glosoval každou zprávu, která ho na televizní obrazovce, opředené mlhou cigaretového dýmu, zrovna zaujala.

Obsah zpravodajství spolu s výkony moderátorů hodnotil vtipně, ale zpravidla ztěžklým jazykem. Jeho hbitost poměrně přesně odrážela denní kvanta alkoholu, která předsedovi vlády protekla hrdlem. Výdrž Miloše Zemana byla v tomhle směru doslova legendární.

Kanceláře poradců Miloše Zemana měly konečně padla. Premiér teď nemíval na běžnou agendu vůbec myšlenky, zaměstnávalo ho odvolání čtyř ministrů jeho „vlády sebevrahů“, jak ji teatrálně představoval na veřejnosti. Jako cirkusové číslo. Sami ministři přitom neskrývali překvapení, že Zemanových sebevrahů se ze dne na den stali oběťmi nefalšované politické vraždy. Premiér teprve hledal důvody k odvolání, ale o jménech měl dávno jasno.

Když se Šlouf poprvé bál

Že nešlo o zásadní chyby v resortech, přitom bylo veřejným tajemstvím. Tamtamy Lidového domu sice před časem vyslaly varovné signály, co se na úřadu vlády chystá, ale Zeman dál zarytě mlčel.

Uchýlil se jen k ironickému zlehčování, že výměna členů vlády je okrajová záležitost. Ministři vnitra, bez portfeje, dopravy a místního rozvoje dál čekali na osudový rozhovor s předsedou vlády. Marně. Říct do očí svým soukmenovcům, že vůbec a proč vlastně ve funkcích končí, byl pro Zemana už z povahy tvrdý oříšek.

Očividně šokovaný profesor Císař se tak o zpečetění vlastní kariéry na ministerstvu pro místní rozvoj dozvěděl z médií. V pracovně premiéra se totiž Zeman zmohl jen na nemastné floskule a zbabělé náznaky.

Zato šéf vnitra Grulich ležel v žaludku Šloufovi už dlouho. Přesněji od chvíle, kdy ministr zhatil jeho pokusy o personální puč v policii. Klíčové funkce tu totiž měly obsadit Šloufovy spřátelené duše. A Zeman se striktně držel vytyčeného scénáře.

S nadějí na vděk, juniorskou poslušnost, rivalitu k populární Petře Buzkové a oslabení její pozice jmenoval šéfem vnitra Stanislava Grosse. Vděk se nekonal, naopak. Mezi Grosse a Buzkovou vzniklo silné přátelské pouto a politické spojenectví proti Zemanovým politickým metodám, stylu vládnutí a jeho okolí. Choutky na ovládnutí policie utnul Gross jako první, žák dávno přerostl učitele.

Premiérův šéfporadce byl bez sebe. Vzteky. Poprvé v životě zažíval obavy o svoji svobodu. A aby toho nebylo málo, Václav Havel poslal Zemanovi zpátky dopis, ve kterém mu premiér odchod ministrů jen bohorovně oznámil, ale podle Ústavy vůbec nenavrhl. Už tenkrát ji měl nejpíše za idiotské zvyklosti. Havel ne.

Tempem stachanovce

V půl deváté večer jsem zůstal v kanceláři sám, Šíma prolétl kolem už před sedmou a něco nesrozumitelně zamumlal na rozloučenou. Stačil jsem ještě zaslechnout, jak otáčí klíčem v

zámku a opakovaně kontroluje kliku. Jindy sotva zamkl a už mizel v okolních pivnicích. Náhradní klíče od kanceláří jsme naštěstí vyfasovali jen před pár měsíci. Všichni do jednoho.

Chvilí poté, co Zemanův poradce Ladislav Novotný zastřelil v advokátní kanceláři svoji manželku a pak sebe. Z pitomé žárlivosti. A před jejich synem. Nikdo se tehdy nemohl dostat k uzamčeným vládním dokumentům za jeho dveřmi. Šel jsem teď na jistotu.

V den, kdy Šíma převzal od Šloufovy sekretářky druhý klíč, jsem byl u toho. Ten teď ležel zapomenutý pod stohem papírů na dně poslední zásuvky Šímova stolu. Přes oběd zásadně nezamykal, v suterénní jídelně totiž jedl neuvěřitelným tempem, hodným stachanovce. Debužírovat si prý může každý až doma, zatímco on je tu na práci! Šloufův Hujer. Úlovek jsem hned schoval v kapse saka.

Teď už Šíma spěchal na schůzi ČSSD. „Má tam dneska žvanit zase ten starej emigrant Janýr!“ postěžoval si už zrána na nestora sociální demokracie, vězněného komunistickým režimem v Jáchymově i v Leopoldově a od osmašedesátého také exulanta ve Vídni. Tam za SPÖ radil samotnému kancléři Kreiskymu. A po sametové revoluci pomáhal obnovit tuzemskou sociální demokracii.

Miloš Zeman se ho coby názorového oponenta snažil z ČSSD vyloučit. K vlastní smůle v rozporu s partajními předpisy. U Janýra totiž narazil. A neuspěl. Zato prezident Havel úctyhodného muže vyznamenal. In memoriam za zásluhy o demokracii a lidská práva. Šíma za to bývalého vězně komunistických žalářů z duše nenáviděl. Měl ho spolu s Havlem za zrádce a imperialistického štváče, který tu boří Zemanovy levicové plány.

Všude byl klid, sekce předsedy vlády, od administrativního křídla budovy přísně oddělená sledovaným vchodem, teď potemněla sporým nouzovým osvětlením.

Klíče od Šímova ajnclíku vklouzly do zámku téměř neslyšně. S počítačem to nikdy dvakrát neuměl, dřímál tu ve spánkovém režimu a navíc jen s univerzálním heslem. Opatrně, jen lištu po liště, jsem stáhl jindy rozvrzané žaluzie a teprve pak rozsvítil stolní lampu.

Monitor se za okamžik rozzářil a nabídl hustou skrumáž pestrých ikon na tyrkysové ploše. Někde mezi početnými symboly se musela skrývat ta správná. Olovo!

Latiníci v Zemanových službách

Myš se posouvala po obrazovce jako naschvál s urputnou leností, přeplněná plocha pro ni představovala doslova překážkovou dráhu. Začal se mi svírat žaludek, strach z prozrazení se nakonec dostavil dřív, než jsem očekával. A s neodbytnou razancí.

Hlavou mi náhle probleskla zasutá vzpomínka na kardinála Vlka. A na Zemanův trik s konkordátem i Šímovu letmou zmínku o jeho „podkladech“ pro chystané setkání Šloufa s českým primasem. I premiér se zasmál jeho fikanosti, vzkázal mu prý šéfp poradce. Zeman si totiž cenil vzdělání a název dokumentu jej přeci jen naznačoval. Byl jím latinský překlad pro vlka. Lupus.

Byl tam! Soubor Lupus se promptně rozbil. Šestnáctibodovému nadpisu tu vévodilo naléhavé upozornění, že jde o důvěrný materiál. A hned pod ním se tísnily další podtituly. Už jen v češtině: „Zvláštní informace s návrhem opatření“. Hned následovalo pojmenování kapitol: „Základní informace o MV“, „Podstata problému iniciovaného MV“ a nakonec zlověstné „Návrh opatření“.

V bezmála matematických odstavcích Šíma stručně popisoval milníky kardinálovy kariéry s tučným důrazem na kněžův privát. Jen o pár řádek níž už křičel z textu předvídatelný nápis „Informace o soukromém životě MV“.

Šokovaly i další řádky: „Poznatky bezpečnostních expertů“. A s estébáckou důkladností tu byl

závěrem popsán celý manuál pro Vlkova „citlivá témata“, od údajných církevních přátel s vazbami na předlistopadovou tajnou policii po odporný otazník nad jeho kněžským doprovodem při společenských akcích. Stránka končila masivní kurzívou s nabídkou „dalšího rozpracování problému pro PV“. Šíma se nevyžíval jen v latině, zjevně i ve zkratkách. Předsedu vlády nevyjímaje.

Někde za zády se mi ozvaly rázné kroky. A krátké zakašlání. Snad na zlomek sekundy se mi zastavilo srdce. Představa Šíмова úžasu nad čilým ruchem v jeho počítači mě okamžitě vymrštila ze židle. V panice jsem ještě stačil zapíchnout prst do zeleného oka počítače a přístroj ztmavl. Zhasl jsem a vyběhl na chodbu.

Po rubínovém běhounu se blížil policejní důstojník z ochranky úřadu. „Pardon, nechci vás rušit, ale zdržíte se dneska dlouho? Jen kvůli zakódování sekce...abyste nám dole nespustil poplach,“ zazubil se mladý hromotluk v civilu.

Třásla se mi kolena, ale odpověď měla vyznít přesvědčivě. „Jen co dopíšu něco pro premiéra, tak hned vypadnu.“ Chtěl jsem vypadat co nejméně otráveně z pomyslné hory práce. Nic nepotěší víc, než dřina cizích.

„Jasný, jen nám pak brkněte, kolega to tady přijde zabezpečit. A ...díky!“ Policajt mi skočil na špek. „No jo, to znám,“ spokojeně přikývl a za minutu byl už zase z doslechu. Zhroutil jsem se do křesla v koutě předsíně. Zbytečný kus nábytku ze Štrougalových časů tu byl konečně k něčemu.

Olovo: jako z 50. let

Druhý pokus byl úspěšnější. Další nečekaná návštěva teď nejspíš nehrozila, ale nedala se vyloučit. Čas běžel. Řádky k Miroslavu Vlkovi byly sice mimořádně odporné, ale už jsem nepochyboval, že si v ničem nezadají s Olovem. Šímovy zkratky mi otevřely oči, na plochu počítače jsem se teď díval s jasnou představou, co vlastně hledám. V koutě monitoru se krčila osiřelá složka. PB. Inicály Petry Buzkové byly identické s chemickou značkou Olova!

Chvatně jsem klikl na malá písmena. Výsledek nezklamal. A byl naprosto zdrcující. Deset stran hustého textu popisovalo detailní plán politického atentátu na Zemanovu hlavní stranickou oponentku.

Systematická chladnokrevnost tu mladou místopředsedkyni poslanecké sněmovny a funkcionářku ČSSD nezbavovala jen politické kariéry, ale krok za krokem manželství, rodičovství a ...svobody. Plán Olovo navíc počítal s celou armádou zainteresovaných. Ve straně, v médiích, mezi občany. A kdoví kde ještě. Od první do poslední věty bylo zřejmé, jak velký má Zeman z Buzkové strach.

Protizemanovské spiknutí se podle Olova připravovalo už v samotném Lidovém domě. A oblíbená politička měla Zemanu nahradit rovnou na stranickém sjezdu. Tomu chtěl autor za každou cenu zabránit.

„Odstavit PB od možnosti ovlivňovat veřejnost prostřednictvím médií. K tomu uskutečnit jednání s kontaktními osobami o zamezení, nebo alespoň ztížení vlastního přístupu PB do médií všeho druhu, zvláště na televizní obrazovku. Ovlivňovat dramaturgii jakéhokoliv druhu její publicity (zejména u diskuzních pořadů) ve smyslu souboru opatření „olovo““.

Tohle nebyla žádná fikce nebo pitomý thriller, ale stoprocentní počín zkušeného fízla ve službách českého premiéra! To nejhorší ještě mělo přijít.

„Dcera PB. Dát podnět k šetření ve věci týrání svěřené osoby. Využít k tomu i příslušných institucí a zařízení (Kruh bezpečí, dětský lékař, policie v místě bydliště). Vytvořit a následně medializovat skutečnost, že jde o odložené, bité a týrané dítě“. Nevěřicně jsem zíral na tu čirou

nenávist.

Popadl mě vztek, už mi vůbec nezáleželo na tom, jestli se Šíma objeví ve dveřích. Přál jsem si otevřený konflikt. A ránu přes hnusná ústa, která se neštítala zničit dětský život a s chutí se přitom bořila do premiérový zadnice. Mozek zuřil.

Další řádky už rovnou připomínaly metody padesátých let. „Formou skrytého působení uplatnit některé následující náměty: Kampaň dopisů obyvatel – Zajistit zpracování a odeslání dopisů občanů do sdělovacích prostředků, do obou komor parlamentu, Kanceláři prezidenta ČR a do Lidového domu s následujícími požadavky. Odstoupit nejen z neplacené stranické funkce, ale i z finančně a společensky lukrativní funkce v poslanecké sněmovně. Vrátit magistrátu čtyřpokojový byt, přidělený počátkem 90. let...

Vyjádřit pochybnost, zda i její (Buzkové) současné vystupování není řízeno jinými osobami a zájmy v závislosti na pozitivní lustraci... Vytyčit tezi, že její současný postup vypracovala bývalá StB: StB naverbovala PB na základě její registrace mravnostní složkou SNB v důsledku jejího častého nočního výskytu v žižkovském hotelu Ostaš...

Dát podnět k šetření manžela PB za pochybné finanční operace... Publikovat v Právu článek o Františku Modráčkovi (*pradědeček Petry Buzkové, pozn. aut.*) a jeho rozbíječské roli v ČSSD mezi dvěma válkami."

Text nešlo dočíst. Aspoň prozatím. Zapnul jsem Šímovu tiskárnu a Olovo se pomalu rozlilo na papír. Zrovna se z ní soukal papír se suchým sdělením: „Opatření proběhne v průběhu března až dubna 2000“. Olovo, které vzniklo ve jménu Zemanovy kariéry, už bylo v chodu!

Ještě pořád jsem nemohl uvěřit, že s tímhle má předseda vlády a otec šestileté dcery Kateřiny něco společného.

Díl třetí: CESTA PŘES MOST

Ráno bylo azurové. Nebeská radost, která konečně vystřídala týdny aprílových dešťů, zvolnila krok kolemjdoucích. Jaro mělo náladu. Cestu na úřad vlády jsem přesto nevnímal. Během upoceně noci mě dokola probouzely obrazy vlastní smrti na dně lesní jámy. A vítězný smích nade mnou. Olovo mi změnilo život. Jindy svižnou chůzi teď vystřídaly neochotné kroky, včerejší bojovnost byla ta tam. Vůbec jsem nevěděl, jak dál.

V černých myšlenkách jsem prošel vládní recepcí kolem služby policistů a těžce vyšlápl schody s rudým tébichem. Předsíňka byla dokořán, když se Šíma objevil ve dveřích kanceláře. Nervózně bubnoval prsty. Vteřinu si mě mlčky měřil silnými dioptriemi. Mlčel. „Ahoj, jsi tu nějak brzo...“ polkl jsem. Sám sobě jsem zněl divně. A na chvíli mě ovládl strach z opomenutého důkazu o invazi do susedova počítače. „To víš, někdo tu pracovat musí...když si někdo chrní kdoví dokdy!“ Neprostopný výraz se teď roztáhl do úšklebku. Šíma žertoval!

Zemanova Mařenka

„Něco nového po ránu?“ Spadl mi kámen ze srdce, už zase jsme seděli na svých židlích. „Nic extra, premiér tam má zase Benešovou. Říkal mi to Mirek Šlouf. Jo, a kdybys ho hledal, tak tam je s nima,“ zahalekal Šíma na dálku. Nejvyšší státní zástupkyně byla Zemanova „Mařenka“. Premiér korpulentní prokurátorku doslova zbožňoval. Obtěžkána tlustou kabelou, až po okraj nacpanou slídovými složkami a stohy papírů, trávila za dveřmi premiérské pracovny pravidelně celé hodiny.

Akce Čisté ruce, kterou Zeman kdekomu vyhrožoval před volbami, stále neulovila jedinou velkou rybu. Až na pokladníka ČSSD Ivo Svobodu. Ministr financí s družkou měli vytunelovat kočárkárnu Liberta. Benešová, premiér a jeho poradce s vazbami na kmotra podsvětí Františka Mrázka se teď radili, koho a jak dostat do tepláků. „Řeší zas ty ruce“ prozradila mi jednou Zemanova sekretářka. Byla sdílné děvče.

Hlavní prokurátorka se předsedovi vlády uměla zavděčit i jinak. Z kauzy Olovo byl o rok později stažen nekompromisní státní zástupce Kára. A vyměněn za vlažného prokurátora Omelku. Ten po návštěvě Benešové na podřízeném pražském státním zastupitelství sice označil Šímu jako pachatele skutku, který ale „není společensky nebezpečný“. Zlé úklady, hrozba zničené kariéry a ztráta rodiny i svobody byly podle tohohle ramene spravedlnosti zjevně společensky v pohodě...

Šíma v týlu nepřítele

Šíma se odmlčel. Uklidnil jsem se. Zdálo se, že vzduch je čistý. „Na čem dneska makáš?“ opřel jsem se ledabyle o futra jeho dveří. Hlas našel správnou polohu. „Nezajdeme dolů na snídani?“ Nemohl se odtrhnout od monitoru. „Po cestě jsem měl rohlík. Nestíhám, do tří musím mít hotový nějaký věci.“ Vstával v pět a připravenou snídani konzumoval po cestě do práce prakticky kdekoliv. Někdy ale udělal výjimku a zkusil vládní kantýnu.

„Pořád řešíš tu Buzkovou?“ zívá jsem. Přestal psát a sáhl po nabízené cigaretě. „Víš kde jsem byl večer?“ Zjevně pookřál. „Na pivu, kde asi,“ zatvářil jsem se neutrálně. „Houby s octem! Prozkoumat terén! Kolem sedmý jsem zašel do Kaprovky. K Buzkový. Do toho baráku, kde má poslaneckou kancelář s těma jejíma šmejdama!“

Musel zešít! Kaprova ulice byla od Strakovy akademie sice coby kamenem dohodil. Že tam má politička s asistenty kancelář, se také vědělo. Ale z jakého důvodu se tam vypravil právě Šloufův nohsled, který ji chce tajně zničit? To nemělo vůbec logiku. „A proč jsi tam šel? Co kdyby tě poznala?“ Byl jsem z toho vážně vedle. Šíma byl na sebe ale očividně hrdý.

„V týlu nepřítele, rozumíš?“ Zářil. „A nepoznala by mě. Nikdy mě neviděla. A pro všechny případy jsem se převlík’. Tady do toho. I s přepravkou, hned dole je Zelenina!“, celý se teď natrásal přidušeným smíchem. Z igelitky vytáhl sepraný pracovní plášť, ve kterém šmíroval místopředsedkyni poslanecké sněmovny! Zíral jsem na něj už v němém úžasu. O mé noční exkurzi neměl naštěstí nejmenší tušení. Oddychl jsem si. Na oběd jsem nešel. Se záminkou schůzky mimo úřad jsem za sebou nechal vládní budovu a brzy přecházel nedaleký most do centra města.

Olovu tváří v tvář

Výraz Petry Buzkové nevěstil nic dobrého. Zemanův poradce byl pro ni hotovým ztělesněním zla. A Šloufova rudého pekla. Pohodlně teď seděla v měkké kůži luxusní kancelářské židle a vyfoukla proužek modrého dýmu. Kouřila málo, ale teď spíš z nervozity. „Co mi nesete, pane Šarapatko?“ ironicky zaráčkovala a pokynula mým směrem. Znali jsme se jen od vidění. Z poslanecké sněmovny. A z Lidového domu.

Tvář pohledné političky byla teď napjatá a úzkostně stažená do ustarané grimasy. Návštěvu Zemanova spolupracovníka si neuměla předem vysvětlit. Přestože jsem jí zatelefonoval před slabou půlhodinkou, prosbu o přijetí neodmítla. Mobilu jsem pro jistotu důvod vůbec nesvěřil. Po jejím levém boku seděla mladá asistentka. Dětská postava ve strohém triku a s výraznými proporcemi nesla vztyčenou hlavu s čelním dredem a mocně šlukovala tabák. Marie Richterová se nepředstavila, po vzoru své šéfky teď sehrála výhrůžnou figuru a nedůvěřivě si mě měřila.

V rozlehlé místnosti s manažerským nábytkem seděl ale ještě někdo. Na samém kraji stolního oblouku mě pozoroval tělnatý pětatřicátník. Martin Profant byl obávaným politickým a mediálním stratémem Petry Buzkové. I místopředsedkyně parlamentu měla loutkovodiče. A Profant jím bezesporu byl, kdykoliv při vyslovení jeho jména se Šlouf přestal ovládat. Konkurence byla veliká. A celá plejáda sprostoty pak nebrala konce.

Ocitl jsem se v nepřátelském prostředí. Varovat populární političku a miláčka médií, rozmazleného pozitivní publicitou, před totální likvidací ausgerechnet pod taktovkou úřadu vlády, byl krok do neznáma. Se dvěma možnými výsledky. Buď mi uvěří... nebo mě zradí. A za svoji naivitu pak půjdu rovnou sedět nebo možná umřu za volantem. Jako oběť „nešťastné náhody“. Druhá možnost se mi teď zaryla pod kůži. Měl jsem chuť utéct.

Proč? Protože je to svinstvo

Rozpačité mlčení nebralo konce. Buzková nervózně odklepávala popel ze štíhlé cigarety a očividně ztrácela trpělivost. Tušila špatné zprávy. A na ty nebyla zvyklá. Rozhodl jsem se jít k věci bez příkras. Řekl jsem jí všechno. U bodu, kde Olovo plánovalo skandál kolem týrání její dcery jsem jí zranil duši. Modré oči se zaleskly slzami. Po pěti minutách monologu ovládl místnost citelný chlad.... a nekonečné ticho. Politička se teď ztlačně třásla.

„Máte..ehm, máte to sebou?“, odkašlal si nakonec Profant. „Nemám. Vlastně mám jen jeden výtisk...“ . Uvědomil jsem si, jak zním nevěrohodně. „Pochopte mě, nechtěl jsem to stahovat na disketu. Neměl bych to ani kde vytisknout! A neměl jsem tolik času...“ Nechtěl jsem do toho ještě zaplétat objev složky na kardinála Vlka. Navíc, před osmnácti lety se na ulicích netisklo a disketa s Šimovým Olovem v cizím počítači a odtud v tiskárně by byla hotovou sebevraždou.

„Ale...ale můžu vám to přinést. Do sněmovny. Třeba hned pozítří. Mám tam jít za premiéra. Na schůzi vašeho klubu...“, vyhrkl jsem na první dobrou. Tolik jsem si přál, aby mi věřili. Marně. Naopak. Nedůvěra se tu dala krájet. „Proč...proč to děláte?“ Byla to vůbec první otázka, kterou mi Petra Buzková po mém monologu položila. Nerozuměl jsem jí. Prostě mi to přišlo správné.

„Proč jste s tím za mnou šel?“ zopakovala už se ztlačnou zlobou. „Přece proto, že je to svinstvo! Že vám chtějí vzít dceru! A chtějí vás zničit... Manžela...dítě..vás. Co je na tom tak divného?“ Ledy se přeci jen pohnuly. O milimetr. „Ve čtvrtek to vezměte sebou. Na poslanecký klub...“ Direktivní věta političky, kterou jsem se rozhodl zachránit, vlažně ukončila audienci. Vstal jsem a zamířil k východu. V hlavě jsem měl najednou prázdno. A pocítil jsem úlevu. Ostatní seděli. Nikdo z nich neřekl.... díky.

Díl čtvrtý: ZACHRAŇTE PETRU

Schůze Zemanovy vlády v mnohém připomínaly setkání abiturientů měšťanky po šedesáti letech. Část kabinetu překročila už dávno své lepší časy a její příběhy o svěžesti odpočívaly v rodinných albech. Titáni komunistických pětiletok tu postávali u bohatého rautu a koňaku, následováni exotickým mládím ministra bez portfeje a šéfem zahraničních věcí. Kavan se teď držel zkrátka, po autonehodě, kdy lihový odér svedl na mazání z francovky, se teď alkoholu nedotkl.

Miniaturní vládce průmyslu, sedmdesátník Grégr, zrovna rozmlouval s atomovou předsedkyní, když do sálu vstoupil předseda vlády. Po boku se Šloufem.

„Moje malá, statečná žena!“ rozzářil se premiér a objal Drábovou. Pak se sklonil dolů k vlhkému polibku. Předsedkyně jaderného úřadu planula štěstím. Ostatní Zemanovi

„sebevrazi“ teď na talíře nepozorovaně přihrnuli další pochoutky a chvatně spěchali k zasedacímu oválu. Na programu byl Temelín. A situace dojných krav.

Kuřácká přestávka byla nepsaným zákonem. Bez ohledu na fakt, že z celé vlády tu holdoval nikotinu jenom Zeman a ministr školství. Ostatní členové menšinového kabinetu teď zasvěceně plkali v hloučcích před mramorovou zasedačkou a usrkávali kávu nebo pivo. Premiér se odkráčel jako obvykle osvěžit zpátky do své pracovny. V těsném závěsu se Šloufem.

Špidla na útěku

Vladimír Špidla stál stranou stařeckého brebentění o věčných zásluhách. Osamocen teď téměř šeptal do telefonu a soustředěně při tom usrkával vodu. První místopředseda vlády byl současně koordinátorem tajných služeb. Skalní introvert domluvil a otráveně vzdychl. „Můžu s vámi jen na chvíli mluvit, pane ministře?“ zeptal jsem se.

Špidla nakrčil nos a s brýlemi na jeho špičce stáhl teď oči do úzkých štěrbin. „Jistě.“ Strohá odpověď nebyla ničím neobvyklým. Ministr byl úsporný ve všech ohledech, od domácího stylu oblečení po restaurační útraty, které už legendárně přenechával jiným.

Byli jsme sami. „Chtěl bych vás poprosit, jestli s tím můžete něco dělat... Přece jim to nemůže jen tak projít!“ Spoléhal jsem na něj. Špidla Zemana neměl rád, jeho kariéra ale byla na premiérovi závislá. Šloufa ale nenáviděl, doktor filozofie skončil právě za jeho éry u lesní pily, u pásu v mlékárně a pak jako skladník.

V rychlém sledu se před chvílí dozvěděl o Olovu a Šímovi. A o návštěvě u místopředsedkyně sněmovny. „To je strašné...“ hlesl po chvíli tiše. Přes statickou mimiku bylo poznat, že je opravdu otřesen. Vteřinu nemluvil.

„Dám vám radu...“ Tak přece jen naděje! Konečně jsem začal věřit v lepší časy. „... pust'te to z hlavy!“ Stál jsem tam jako opařený. Špidla se bázlivě ohlédl. „Vy s tím nemůžete vůbec nic udělat? Myslel jsem, že když máte na starosti ty tajné služby,“ V panice jsem málem koktal. Hlavní kápo vlády přes všechny tajné služby hned po premiérovi stáhl kalhoty ještě před brodem.

„Co s tím chcete dělat?!“ opáčil rezignovaně. Že to nebyla otázka, ale odpověď, jsem pochopil hned. „Bude sjezd a strana si nemůže dovolit žádné skandály! Jak říkám, zapomeňte na to!“ Vicepremiér se měl k odchodu. „Tak... tak já to dám novinářům!“ vyhrkl jsem za ním. Byla to poslední zoufalá možnost donutit ho k pomoci. A taky drzost, byl členem vlády zatímco já kmánem, který má leda držet hubu a krok.

Vicepremiér se prudce otočil. „Zničíte stranu!“ Šedá záda zmizela ve vládní zasedačce. Ministři se trousili do sálu, v dálce se rozkašlal předseda vlády. V koutku mu zase uvízl zbytek jídla. Bimbo se Šloufem se vraceli dořešit zbědované dojnice.

Miliardář ve službách Olova

Měl jsem strach. Okruh lidí, kteří teď věděli o Olovu, se nebezpečně rozrůstal, a prozrazení by mě přišlo sakra draho. Mocná trojice Čistých rukou by se mi ochotně postarala o kriminál a kdovíco ještě.

Ze vchodu do kamrlíku, sdíleného se Šímou, vycházel vysoký chlápek. Prošedivělý čtyřicátník v luxusní modři drahého obleku a tyrkysové košili byl na první pohled „in“. Úslužně pozdravil a rázem zmizel na chodbě. V předsíni po něm zůstala jen těžká vůně toaletní vody.

„No konečně!“ rýpal hned Šíma z útroh kanceláře a pokračoval. „Už jsem si myslel, že jsi někde na záletech u těch babic z protokolu.“

„Člověče, ty jak nemáš pět minut někoho pod dozorem, tak máš zkažený celý den. To máš ještě z Lubjanky?“ Šíma tyhle slovní přestřelky přímo zbožňoval. „No no no,“ zachechtal se a pořád bušil do klávesnice. „Dáme cigáro?“ Na darovaný tabák se nachytil vždycky. Labužnický potáhl a pak usrkl vychladlou kávu ještě od rána.

„Řek' bych, že se ti zas tolik nestýskalo, když jsi tu měl nějakýho lázeňského šviháka. Jenom ten jeho ohoz tipuju tak na tři, čtyři naše platy,“ nadhodil jsem zvědavě. „Ty ho neznáš?“ kroutil nevěřičně hlavou. Upřímně se divil. „Fakt jsem ho nikdy neviděl!“ Obličej mi vůbec nic neříkal.

„To je přece největší mediální magnát v zemi. A miliardář!“ Zdálo se mi to? V Šímově hlase zakolísala netušená bázeň. „Fakt? Jakže se jmenuje?“ „Michal Voráček.“ Šíma dokouřil a způsobně si otřel kravatu od popele cigarety. Audience skončila.

Voráček, Voráček, Voráček....Počítač lenivě zachroupal a konečně vyplivl internetové odkazy. Ten chlap vlastnil snad všechno! Nekonečná řada médií od společnosti Ringier, přes největší tuzemské soukromé televize, tiskárny, agentury, až po nejznámější tituly novin od Blesku po Super a později celá regionální vydavatelství.

Kdovíco ještě držely pod krkem jeho dlouhé prsty. Byl všude. Příští partner televizní kotelnice Jílkové a pozdější majitel Parlamentních listů patřil k neomezeným vládcům desítek společností, před jejichž vlivem se tu museli klepat i politici.

Jméno mi něco připomínalo, ale paměť se zadrhla. Voříšek. Ne! Voráč! Taky ne! A když, tak leda Přemysl a ještě po pražsku, ušklíbl jsem se. Pak přišla rána z čistého nebe. Rolník! Jasně, Voráček byla zdobnělina pro rolníka! Voráček byl malý rolník! Ve vedlejší místnosti zatím tiše předla tiskárna, Šíma tvořil dějiny.

Najednou do sebe všechno zapadalo, magnát měl pod palcem vlivná média. A Olovo se v nich mohlo rozlít nekomplikovaně do všech směrů už zítra palcovými titulky. Kameloti pak rádi předvedou svůj majstrštyk.

Politička Buzková týrá dceru! Úřady odebraly Buzkové dítě! Místopředsedkyně parlamentu udávala StB! Lehká minulost Petry Buzkové! Manžel hvězdy ČSSD krade! Pradědeček poslankyně Buzkové kolaboroval s komunisty! Občané píší petice: Pryč s Buzkovou! Miloš Zeman žádá rezignaci Petry Buzkové! ČSSD vyloučila Petru Buzkovou! Buzková byla převezena do vazby! Návštěva u Šímy mohla znamenat jediné, plán „bé“, na který se ptal na poradě Šlouf, byl v běhu...

Březina zasahuje

Karel Březina byl ministrem teprve krátce. Zeman ho katapultoval do vlády rád a v pouhých pětadvaceti letech splnil bývalému asistentovi sen. Vděčil Březinovi za leccos. Za ukodrcané štace ve volebním Zemáku, za absolutní servis na úřadu vlády i v privátu, za hlasy na stranických konferencích. A za důkaz kritikům vlastní personální politiky, že předseda vlády stařešinů podporuje mladou krev. Věděli o sobě mnohé, skoro jako otec a syn. Šlouf žárlil.

Koloděje byly v tuhle roční dobu nádherné. Obora vládního zámku se jako mávnutím proutku proměnila v bujnou zeleň s jarními přírůstků vysoké. Důmyslný bungalov, který tu nechal vystavět komunistický premiér Štrougal pro noci nevěry se zpěvačkou Helenou Žalobovou, měl skvělé mimikry. Polohou byl odkudkoliv prakticky neviditelný. A premiérovi i šéfovi úřadu vlády včetně příbuzných poskytoval příjemné pohodlí.

Karel Březina mě přivítal v jídelně, v těch dnech jsme k sobě měli ještě pořád blízko. „Je fajn, že jsi přijel. Je tu boží klid a konečně se dá někde v klidu pokecat. Ve Strakovce nemáme šanci.“ Byl šťastný, měl teď všechno, co si kdy přál. Závratný post, přízeň slečen i tučné peníze. Bylo mi líto, že mu zkazím náladu. „Dějou se hrozný věci, Karle! Musíš mi s tím pomoci...“ Idyla byla ta tam. Když jsem skončil s truchlivou adaptací mého příběhu o kohoutkovi a slepičce,

hystericky vystřelil ze židle.

„Ten Mirek je neskutečná svině, proč zrovna takhle. A proč Vráta?“ Ani na okamžik při tom nezapochyboval, věděl, jak to u Šloufa chodí. A Buzkovou dvakrát nemusel. Měla ho za Zemanovu podržtašku a dávala mu to patřičně znát. V partaji odjakživa tíhla ke Grossovi.

Zato Šímu znal Březina z pražských schůzí sociální demokracie. „Mám obavy, Karle, že se tohle děje s vědomím Miloše. Špidla se z toho úplně podělal.“ Tušil jsem, co teď přijde. „Neexistuje! To nemyslíš vážně! Tomu prostě nevěřím! Miloš by tohle nikdy... Na Petru kašle a to by jí nikdy neudělal!“

Zhroutil se mu svět. Čím víc křičel, tím spíš bylo premiérovo angažmá v likvidaci Petry Buzkové pravděpodobnější. Zjevně chtěl umlčet vlastní pochybnosti. Křičel na sebe.

„Musíš za Milošem! Říct mu, co se děje. Hned!“ rozhodl za mně téměř okamžitě. „Od tebe by to vzal ale přece jen líp. Nebo za ním pojed' se mnou...“ Byl to riskantní krok do neznáma. Zemanův Šlouf a Šloufův Zeman byli přese všechno jedno tělo. Březina byl ale tvrdohlavý. Už za hodinu měl termín schůzky. Premiér si mohl udělat čas o dva dny později.

Opatrný Mitrofanov

Alexandra Mitrofanova jsem do té doby osobně neznal. Jestli někdo viděl pod každý milimetr Lidového domu, byl to ale právě on. Proslulý komentátor Práva navíc neměl přízeň Miloše Zemana a sám o ni nikdy neusiloval. Naopak, premiéra dráždil břitkými špílci zpravidla k jeho vlastním, politickým chybám. Unisono na tom byl i se Šloufem, zato v Petře Buzkové viděl jistou naději na modernější ČSSD. Už bez pohrobků Husáka a Jakeše.

Setkali jsme se jen pár metrů od úřadu vlády v útulném denním baru s atraktivní kulisou přilehlého parku. Neměl jsem moc na výběr. Od Koloděj ve mně narůstaly obavy, že se Březina v Zemanovi přeci jen mýlí. Se zkušeným Šloufem byl mladý ministr občas na štíru, zatímco vztah šéfredaktora a premiéra byl spojen letitým přátelstvím. Kšefty a službami. A vzájemným mlčením o svých třináctých komnatách.

Riziko, že zcizení Olova na mě praskne ještě dřív, než se někdo z novinářů popravdě dozví všechny souvislosti a slehne se po mně zem, mě upřímně děsilo.

Komentátor už seděl u kulatého stolku a popíjel černý čaj. Zkušené oči mě teď známkovaly a tipovaly, s čím přijdu. Krátce jsem mu odvyprávěl zoufalý příběh a čekal na jeho reakci. Byla vlažná. Mitrofanov mi zjevně moc nevěřil. V bystré tváři se mu zračily pochybnosti o mých slušných úmyslech.

Dodatečně mě napadlo, že ví podstatně víc, než předstírá. S Petrou Buzkovou měl výborné vztahy a mě viděl poprvé. Chtít po něm hned důvěru byla nejspíš blbost. A Buzková a Profant mu o Olovu už mohli sami říct.

Hanopis jsem s sebou raději nevzal a originál jsem už před časem schoval v najaté bezpečnostní schránce v centru města. Předat jej Právu by byla čirá hloupost. Šéfredaktor Porybný a Šlouf totiž byly jedna ruka už dávno před sametovou revolucí. Komentátor mě zdvořile vyslechl a za chvíli se rozloučil. Zase jsem zůstal sám.

Pod ochranou ministra vnitra

Schůze poslaneckého klubu ČSSD začala ve dvě odpoledne. Přišel jsem akorát včas, za poslaneckými lavicemi zrovna telefonoval ministr vnitra Gross. Petra Buzková tu ještě nebyla. A z dálky mě pozoroval Špidla. Ruce se mi potily, ozýval se stres. Strašně jsem potřeboval jistotu, že jsem udělal správnou věc. A že přežiji.

Ministr vnitra měl ještě dobrou pověst. Věřil jsem mu. Vlastně mi nic jiného nezbývalo. Z aktovky jsem teď vytáhl kopii Olova a zamířil ke Grossovi. Klukovsky se usmál a kývl na pozdrav. Za minutku skončil. „Můžu s vámi na mluvit, pane ministře?“

„Pojďte radši kousek dál,“ překvapil mě hned mladík. Než jsem se stačil nadechnout, spustil sám. Věděl všechno, politička se mu s mojí návštěvou přeci jen svěřila. „Nebojte se ničeho, tady na mě máte číslo a kdykoliv volejte. Kdyby něco, přidělím vám ochranku. A Petru uklidním, chtěla už se vším vylézt do médií, to by pro vás byla katastrofa.“

Přemýšlel jsem, že největším rizikem pro mě byla paradoxně sama politička, kterou jsem zachránil. Z možnosti, že by mě sama práskla médiím, se mi podlomila kolena. Svět politiky je holt nespravedlivé místo! Od mé návštěvy v Kaprovce na tom byla zjevně psychicky hůř. Olovo na ni teď dolehlo plnou vahou. Stanislav Gross byl zdaleka první, kdo neměl z Olova strach.

Ministr vnitra položil papíry na nejbližší lavici a zalistoval hanopisem. Tiše hvízdal. „Tak to je šílený.“ Poprvé po dlouhé době se mi ulevilo. Byl jsem mu neskonale vděčný.

„Co myslíte, kdyby... kdyby to ode mě nějak dostala média, zastaví je to?“ zeptal jsem se váhavě. Na předsedu vlády a ausgerechnet šéfa vlastní partaje neměl ani sám ministr vnitra. A do otevřeného konfliktu se Zemanem jít ani on, ani Buzková nemohli. Stanislav Gross se teď na mě znovu usmál. „Zachráníte Petru.“

Konspirativní schůzka se Slonkovou

Jirka byl můj kamarád od dětství. A důvěrník. Celé roky se znal s investigativní novinářkou Sabinou Slonkovou z MF Dnes. Bývalý policajt s ní spolupracoval na řadě známých kauz. Schůzka s novinářkou měla podle domluvy přes prostředníka být rychlá, konspirativní a pokud možno dopoledne, kdy všude nebývá zase tolik nabitó.

V jedenáct hodin se ve snack baru u metra Hradčanská rozlétly dveře a dovnitř se s křikem vřítily dvouletý kluk s maminkou. A s nafukovací žirafou neuvěřitelných rozměrů. Vřískající dítě porazilo hned první dvě židle a z nejbližšího stolu převrátilo nedopitou colu.

Rusovlasá matka se omluvně usmála na okolí a dítě vytáhla zpod stolu, kam mezitím zmizelo. Několik hlav se k ní teď pohoršeně otočilo a pak zase pokračovalo v rozhovoru. Na konspirační schůzku dorazila Sabina Slonková. Se synem Maxem.

Na příští schůzku dorazila po vzájemné dohodě i se svým kolegou Jiřím Kubíkem. Striktní a nedůvěřivý novinář mi pokládal stručné a nedůvěřivé otázky. Stále měli vnitřní obavu, aby neskočili na špek nějaké provokaci.

Mluvili jsme ztlumeně stranou od dalších hostů levné dejvické hospody. Kopie Šimova spisku byla pro ně zjevně sólokapr roku, možná i desetiletí. Mladí novináři rychle pročítali jeho stránky.

V jejich výrazech šlo i přes jistou žurnalistickou otrlost přecíst zhnusení s radostí nad úlovkem dohromady. Po půlhodině jsme se rozloučili. Ještě předtím mě museli znovu ujistit, že text uveřejní jen s anonymním zdrojem. Vypadali přesvědčivě.

Stav ohrožení

O dva dny později vyšel na titulní straně první palcový titulek s fotografiemi hanopisu na nejpopulárnější političku v zemi. Zatím beze jmen. Olovo otráslu českou politikou a v Lidovém domě začaly manévry. Šlouf byl bez sebe vzteky.

Předseda vlády nařídil Březinovi podat trestní oznámení na neznámého pachatele. Za nabourání do počítače úřadu vlády! Tím existenci Olova paradoxně potvrdil. Strakova

akademie odrážela ze všech stran otázky médií. Křik začal i v regionálních organizacích ČSSD. Zaznělo i volání po krvi a hlavě Šloufa.

To nejhorší ale mělo přijít až o pár měsíců později. Ještě pořád nebyla uváděna žádná jména. Jen text hanopisu. Šlouf svolal mimořádnou poradou. Šíma na ní nebyl. Šéfporadce byl pod obraz. Špatné zprávy se hned po ránu zhostil tentokráte něčím tvrdším.

Po krátké informaci o Olovu a s novinami v ruce třáskl do stolu a rozkřičel se. „Ta svině, která tohle uveřejnila, půjde do tepláků. To vás tady na čestný slovo ujišťuju. Poradci ani nedutali. Šel z něj opravdu strach, věděl jsem, že mé prozrazení je nanejvýš záležitostí týdnů. „A protože sedí někde tady, asi mezi náma, vyřídím si to s ním osobně!“

Už neřídil, rovnou vyhrožoval. „Miloš se na vás spoléhá. Vyhlašuju něco jako stav ohrožení. A teď do práce!“ Porada skončila dřív než začala. Karel Březina se nechal odvézt do nemocnice s žaludkem a nebral telefon. Šíma v kanceláři nebyl, dveře zůstaly zamknuté. Jejich náhradní klíč jsem naštěstí vrátil na své místo už dříve, zase v pauze na oběd. Dosedl jsem do neobvyklého ticha samoty. Petra Buzková byla zachráněna.

Zeman kalí Olovo

Pracovna premiéra v poslanecké sněmovně byla novinka. Na rozdíl od všech předchůdců odmítal Zeman trávit zdejší schůze mezi „nulami“ v poslaneckém klubu a zarytě trval na samostatné kanceláři včetně okázalého servisu. Rychlé improvizace tu proto nebraly konce.

Ted' konečně seděl za vlastním stolem v nevelké místnosti rovnou nad sněmovním atriem. Malý prostor se dusil obligátním, cigaretovým dýmem a pracovní deska před premiérem byla poseta prázdnými sklenicemi. Jednu držel premiér v ruce a usrkával z ní lepkavé campari.

„Nech nás, Karle!“ pokynul tajemníkovi Heřmanovi. Úlisná figura v okamžiku zmizela. Do místnosti ale suverénně nakráčela zrzka ve středních letech, Zemanova novopečená poradkyně Navarová. Šloufův sbor poradců teď čím dál víc připomínal útulek pro pohaslé hvězdy ČSSD. Vyzývavý dekolt nové rádkyně odpovídal spíš jejímu zduřelému sebevědomí, než reálnému věku. „Můžu, Miloši?“ snažila se být za diblíka. „Nemůžeš. Až potom,“ ukázal na mě Zeman. Navarová nasupěně odešla. Něco tu nehrálo.

Jindy blahosklonný výraz Zemanovy tváře ztuhl a oči se vyhýbaly přímému pohledu. „Karel Březina mi říkal, že to spěchá. Tak za prvé, co spěchá, Zdeňku?“ pořád ještě neodlepil zrak od stolu. Čekal, až začnu.

„Pane premiére, já vím, že se vám to bude asi zdát nepravděpodobné, ale musím vás teď po té aféře informovat o tom, co jsem zjistil. Olovo napsal kolega Šíma, sám mi ho ukázal.“ Cítil jsem, že právě dělám osudovou chybu. Čas se ale nedal vrátit.

Kruhová obrana

V krátké době jsem už popáté opakoval celou anabázi kolem Olova. Když jsem se dostal ke Šloufově poradě a poznámce o „plánu bé“, naklonil předseda vlády těžkou hlavu až k samému rameni a upřel na mně zkoumavý pohled: „A proč by to, proboha, dělali?“

Dvakrát jsem polkl, důvody z hanopisu jsem přece zmínil hned na začátku! A sklenic na stole teď nebylo o moc víc, než jindy. Naštěstí jsem v pudu sebezáchovy a ve všech případech – s výjimkou Buzkové – nikomu neřekl, že Olovo pochází rovnou ze Šíмова počítače. A už vůbec ne, že s ním disponuji. Stačila verze, že mi ho dal sám přečíst před naší kanceláří.

„Kvůli vám, pane premiére. Oni to dělají... zkrátka pro vás. Petra Buzková vás podle nich ohrožuje a chce vás sesadit z funkce.“ Pod zádech mi stékal pot. Zeman se teď teatrálně zaklonil a začal se nahlas a nepřírozeně smát. V té chvíli jsem pochopil, že je dávno v obraze.

Premiér se teď zvrátil zpátky nad stůl a zapíchl do mě chladný pohled.

„Mám pro tebe špatnou zprávu. Olovo jsi podle mých informací napsal... ty!“ Zůstal jsem na něj civět. Už nebylo pochyb, že někdo mluvil. A že mě teď zlikvidují. Mohl jsem to čekat.

„Promiňte, pane premiére, ale jak to myslíte? To přece není vůbec žádná pravda! To vám tady klidně odpřísáhnou na zdraví svých nejbližších!“ Mluvil pomalu dál. „My víme, že jsi to napsal. A nabízel jsi to dokonce Právu.“ Zeman triumfoval. Bylo jasné, že si s vedením spřízněných novin domluvili kruhovou obranu a Olovo chtějí veřejně hodit na mě. Místo Šímy půjdu na pranýř a exemplárně za katr.

Šéfredaktor Práva Porybný a Šlouf byli předlistopadovými elitními komunisty a dávnými přáteli. Kdokoliv by nabízel hanopis Olovo zrovna Právu, které Porybný řídil, by proto byl hotový sebevrah. Šlouf by se to od Porybného dozvěděl nejdéle za pět minut. „Je mi líto, ale vy víte, že lžete, pane premiére!“ Už jsem si nebral servítky a zvedl jsem hlas. Překvapivě se neohradil. Na tváři se mu rozhostil vítězoslavný úsměv.

Nechtěl jsem v té místnosti setrvat už ani minutu. Zvedl jsem se a bez pozdravu ho nechal za zády. „Tak už tam konečně můžu?“ zeptala se ironicky Navarová, když jsem opouštěl Zemana. Dveře premiérské pracovny za mnou zůstaly otevřené. Zrzka si honem upravila dekolt a nedočkavě vplula dovnitř. Zeman byl podle hlasu spokojený. „Tak pojď, Světlanke. Nalij mi skleničku.“

Díl pátý: KANDIDÁT SMRTI

Šíma si musel hodně přivstat, aspoň podle dvou prázdných hrnků od kávy a celé hromádky nedopalků v popelníku na jeho stole. Bylo teprve sedm, ale pracovní den zvolna začínal. „Ahoj, ty jsi tu snad spal...!“ pozdravil jsem jenom přes práh. Neměl jsem dvakrát chuť na nějakou debatu k novinovým titulkům. Popravdě jsem doufal, že jeho kancelář dneska zůstane zamčená.

Nepsal. Nehnutě stál před silnou záclonou a nervózně sledoval zahradu za oknem. Vypadal mizerně, pomačkaná záda košile a zarostlá tvář svědčily o ponocování kdovíkde. Jindy pečlivě vyžehlené kalhoty šedého obleku se teď utahaně krabatily pod kolena a z ušpiněných bot se dal číst jindy nemyslitelný nezáměr o dobrý dojem. Šíma mlčel.

Otevřel jsem počítač a zadal hesla pro program premiéra. Stránka byla nepřístupná. Po třetím pokusu jsem to vzdal. Postupně jsem pak nenašel ani jednu z obvyklých informací, bez kterých jsem pro Zemana takřka nemohl pracovat. Všechny přístupy byly zablokovány správcem. A je to tady, sevřel se mi okamžitě žaludek a honem jsem sáhl po cigaretě. Zapalovač nikde. Otočil jsem se pro sako, kde jsem ho tušil. Ve dveřích stál mlčky Šíma! Ustrašené oči za tmavými obroučkami, Šíma vypadal vážně zbědovaně.

„Potřebuješ něco?“ zahnal jsem rychle výčitky svědomí a vstal k němu. „Nikdo jinej o tom nevěděl... Jenom já, Mirek a premiér.....A ty!“ přemýšlel nahlas. Odmlčel se. Střetli jsme se pohledem. „Jak ses k tomu dostal?“ Slabý hlas byl teď plný zoufalství. „Copak jsem Copperfield?“ otočil jsem se a nechal ho samotě.

Máš nás rád?!

V sekretariátu šéfredaktora Šloufa se nehnul ani milimetr vzduchu. V zakouřené místnosti před jeho pracovnou teď čekali úplně neznámí lidé. Obě sekretářky evidentně nestíhaly obsluhovat kávovar a za letu se snažily aspoň o zdvořilostní konverzaci s početnými hosty. Jen co jsem

vstoupil, zmlkly. „Dobré ráno, je nějaká pošta?“ nasadil jsem neutrální tón. Chlápci v čalouněných židlích se jako na povel otočili a začali mě zkoumat. Od hlavy k patě. „Asi ruším,“ hlesl jsem omluvně, když jsem nedostal žádnou odpověď.

Sekretářka Drápalová se znala se Šloufem skoro čtvrt století. Z českého výboru SSM. Ambiciózní, nevelká Slovenka s mocnou hrudí byla jeho pravou rukou i na úřadu vlády a s premiérovými poradci se ustavičně přetahovala o kompetence. „Pošta něje. A ve dvě je porada v zasedačke,“ odsekla zarytou českoslovenštinou a nasadila kyselý obličej. Její mladší kolegyně právě balancovala s tácem plným kořalky před Šloufovými dveřmi. Jeden z mužů hbitě vyskočil a galantně jí je přidržel. „Děkuju, pane plukovníku,“ pípla a zmizela vevnitř. „Je nějaký problém?“ Její drzé chování mě silně dráždilo. „To sa dozvíš na poradě.“ Zsalutoval jsem jí na pleš a vyšel na čistý vzduch.

V salonku bylo ticho. Čekalo se na Šloufa. Vysloužilý pohraničník Vícha něco tlumeně sděloval exšéfovi brněnské KSČ a poradce Trubelík mu za to ukazoval titulky v novinách. Všude bylo Olovo. Šíma nepřišel. „Pánové, mějte strpení, Mirek hned dorazí. Má tam poradu s ředitelem pražské policie,“ oznámil zástupce vedoucího poradců Vystoupil. Někdejší lampasák si podvědomě zkontroloval legrační přehazovačku a znovu se usadil. Ve čtvrt na tři se vrátil do místnosti brunátný Šlouf. Těžce žuchl do zelené koženky a rozpitým zrakem přehlédl své podřízené. Bez jakéhokoliv úvodu ukázal rovnou na mě. Těžce dýchal. „Máš nás rád?“ zařval nečekaně na celé kolo. Tentokrát byl notně pod parou, fyzicky se ale zatím jakžtakž držel. Byla mi zima.

Židle kolem mě zely prázdnotou a v ostatních se teď krčily vystrašené obličej. „Promiň, ale já ti nerozumím ...,“ narovnal jsem se a snažil se působit co nejpevněji. „Tak ty mi nerozumíš!“ křičel už hystericky Šlouf a zuřivě praštil do stolu. Hrnky poradců nadskočily a ubryndly na stůl. Sekretářce vypadla z ruky tužka. „Všem tady teď řekneš, jak nás máš rád!“ Ztrácel zbytky soudnosti a přestal se ovládat. Zástupce Vystoupil se teď neznatelně dotkl jeho předloktí. „Klid Mirku, klid...,“ šeptnul šéfporadci do ucha. Šlouf se mu vytrhl a krhavé oči si mě dál nenávislně měřily.

Místnost naplnilo až po okraj příšerné dusno. Atmosféra se tu dala rovnou krájet. „Nevidím důvod, proč bych to měl říkat!“ podařilo se mi zpacifikovat nervozitu. Začal mě opravdu štvat. Obranné mechanismy v mozku se teď rozběhly na plné obrátky a byly připraveny k protiútok. „Ty...ty zasranej práskači...ty to teď prostě řekneš a...a hotovo...nařizuju ti to! Rozumíš? Nařizuju ti!“ A bylo to venku! Ztratil všechny zábrany. Šéfporadce předsedy vlády nepřičetně hulákal a vyskočil při tom ze židle.

Vstal jsem a měl se k odchodu. „Kam si myslíš, že jdeš, ty hovado?!“ řval dál nepřičetný Šlouf. „Tohle nemá smysl. Jsi totálně opilej. A nenechám se od tebe urážet.. Řvi doma na děti...,“ odhodlaně jsem zamířil ke dveřím ze zasedačky. „Zůstaneš tady, ty hajzle! A koukej si sednout na prdel!“ Vrávoravě vyrazil směrem ke mně. Do cesty se mu teď chvatně postavil hřmotný finanční poradce Sup. Hned potom se přidaly další ruce. Šloufova zadýchaná figura v nich uvízla jako v lanech. „Budeš sedět, ty hajzle, pamatuj si, budeš sedět!“ zaslechl jsem za sebou ještě na chodbě. Zase mi byla zima.

Kráska z oddělení vražd

„Je tady kriminálka. Nechte hned práce na počítačích a jen si zazálohujte data. A dál na nic nesahat!“ nakoukl do kanceláře zástupce Vystoupil. „Hned?“ Neměl jsem skoro do čeho píchnout a dostal jsem k napsání jedinou odpověď na dopis nějakého šílence, který se u předsedy vlády dožadoval přezkumu školního prospěchu syna. „To už nestačím ani vytisknout...,“ zalitoval jsem, dopis jsem chtěl mít z krku. „Prostě to nech tak. A zítra přineste z domova notebooky..teda jestli je nemáte tady,“ zavelel Vystoupil a už spěchal do další

kanceláře.

Nemohl být ani moc daleko, když ho ve dveřích vystřídala sekretářka Drápalová s celou kohortou lidí. „Je tady kriminální policie, pánové, jdou si pro počítače!“ oznámila důležitě a policisté rázem zaplnili naše dětské kamrlíky. „Kapitánka Kadeřábková,“ představila se s úsměvem pohledná detektivka. „Vedu vyšetřování případu Olovo.“ Byla strohá, ale profesionální, pro samotný fakt, že vede policejní vyšetřování v nejbližším okolí premiéra, nemohla být jiná.

Šímův nervózní obličej vykoukl z kanceláře a zase zmizel. Od včerejška jsem ho prakticky neviděl, skoro odtud nevycházel. Policisté zrovna překládali počítač na připravený vozík, když mi kapitánka Kadeřábková podala vizitku. „Kdybyste si na cokoliv vzpomněl,“ odušila a chystala se k Šímovi. „Jen pro zajímavost, na co se vlastně specializujete? Pokud to ovšem není tajné?“ prohlédl jsem si vizitku; pod jménem tu chyběl policejní útvar, pro který pracovala. „Jsem z oddělení vražd,“ odbyla mě s lehce pobaveným úsměvem a zmizela u Šímy.

Musel jsem si sednout. Bezmyšlenkovitě jsem teď zíral na čtverec usazeného prachu, který tu zbyl jako připomínka lustrovaného počítače. Oddělení vražd z pražské kriminálky má vyšetřovat nabourání do počítače. Hmm, to jistě ne! Téměř současně se mi vybavila starost ministra vnitra. A jeho nabídka pro horší časy. Že mi přidělí policejní ochranu...

Útěk na sever

Venku byl srpen. Praha připomínala čiré peklo a teploty už šplhaly ke třicítce. Ve Strakově akademii byl přesto úlevný chlad. Vzdušné chodby staré vládní budovy poskytovaly právě v tomhle počasí celkem komfortní teplotu. Teď zůstávala poloprázdná, prázdniny ji téměř vylidnily. Od bouřlivé porady jsem tu stejně býval jen na přeskáčku, celé týdny ušetřených dovolených mi naštěstí umožnily odsud mizet. A řídké letní dny, které jsem tu přesto musel trávit, jsem přežíval v tiché samotě.

Kanceláře poradců teď většinou osiřely a poslední statečný, který se mnou občas prohodil pár slov, byl jen Zemanův finanční poradce Sup. I ta se ale pokaždé stočila zase k Olovu. Sup byl stejně jako druzí skálopevně přesvědčen, že za motivy stojí moje slibná a závratná kariéra v samém srdci Zemanových odpůrců nebo celý zástup nul za cifrou, kterou bych obdržel jako bílý kůň údajného protizemanovského spiknutí. O obyčejné revoltě proti špinavým metodám Zemanovy politiky ale ani slovo.

Karanténa, kterou teď na mě uvalil Šlouf, měla ale i nesporné výhody. S výjimkou každodenní rutiny jsem měl teď úplně volnou ruku. Nikdo mě formálně nekontroloval. Jen tu a tam jsem zaslechl svůj hlas a povědomé klapnutí ve vlastním telefonu. Společnost mi dělalo vdálené ucho kdovíčí hlavy. Beztak nikdo nevolal, Karel Březina se úplně odmlčel s tím, že si léčí žaludeční vřed. A Petra Buzková ani nikdo z její kanceláře se od podivné návštěvy v Kaprově ulici už neozvali.

Naposledy jsem o ní četl v novinách, kde se svěřovala se svými pocity z Olova. Odkud se o něm dozvěděla, naštěstí neprozradila, ministr Gross splnil slib. Pomýšlel jsem na výpověď. Po dovolených ji podám, rozhodl jsem se už předem a zavřel kancelář. Na posledních pár dní dovolené jsem utekl do hor.

Život městečka ve stínu Lužických hor byl jako obvykle na hony vzdálen pražskému stresu. Cvikov byl přesně tím místem, kde jsem mohl přežít totální izolaci a embargo všemocného premiéra Zemana. Sociální demokraté kvůli pokusu zničit svoji ženskou ikonu sice občas mediálně zabouřili, ale Zeman byl stále jejich premiérem. A ze sebemenšího kontaktu se zrádcem jejich Miloše měli už předem osypky. Spojení s jejich světem mi teď s úctyhodnou odvahou poskytl nenápadný čtyřicátník z pražské ČSSD. František Adámek měl pro strach

uděláno. Jeho pozice v sociální demokracii byla v té době sice okrajová, ale o to svobodnější.

Předseda potřebuje klid

Uprostřed lenivého odpoledne v letním azylu cvikovských přátel mi zazvonil mobil. Skoro jsem zapomněl, že takový zvuk existuje. Sytý hlas se představil jako... Koudelka. Přítel Jaroslava Novotného, Zemanovy pravé ruky pro ekonomiku mezi premiérovými poradci. Podlézavě teď žádal o schůzku. Kdekoliv a kdykoliv. „Vás vysílá pan Šlouf?“ napadlo mě okamžitě.

Odpověď byla obezřetná a značně vyhýbavá. „To všechno bych vám, pane doktore, řekl na místě....jestli dovolíte...Jen vás prosím, neodmítejte mě. Mám pro vás opravdu důležitý vzkaz,“ pokračoval sladce neznámý Koudelka. Od myšlenky na získání hanopisu ze Šimova počítače jsem teď zažíval druhé největší pokušení poslední týdnů. Zvědavost po pražských novinkách se v poklidné péči cvikovských přátel měnila v riskantní hlad po dobrodružství.

Saša a Mirek byli to nejlepší, co mě v danou chvíli mohlo potkat. Mladí manželé sice od rána do večera dřeli v rodinných stavebninách, přesto se mnou prožívali každou minutu osudových potíží, které mi Olovo postavilo do cesty. Byli skoro jediní. Jejich domov se na pár týdnů stal mojí pitoreskní základnou pro příští vývoj v celostátní aféře. „Prostě tam nejezdi! Oni tě oddělaj!“ Saša teď nervózně přecházela obývacím s klovíkolikátou cigaretou v ruce a naléhala. „Je to mafie, to přece víš!“ Měla pravdu.

Zato Mirek byl introvert, zadumaně teď požíval dýmku a mlčel. Nakonec promluvil. „Jed tam, ale nahraj si to. Na veřejném místě ti nic neudělají....a ani nijak nemůžou zkontrolovat, jestli máš něco u sebe,“ odložil dýmku a ze zásuvky vytáhl malý diktafon. Příští hodina byla jako z laciné detektivky. S diktafonem za pasem a kabeláží od zadku po prsa jsem vyrazil na schůzku s Koudelkou. Do hotelu v centru Nového Boru.

Přepečlivý vzhled vysokého padesátníka v luxusním oblečení doplňoval přesně zastřižený ježek a blazeovaný tón. Sešli jsme se uprostřed přehledné restaurační zahrádky. Na očích všem. „Mirek Šlouf nechápe, proč jste se do toho pustil. Vy přece víte, že tohle nemůžete nikdy vyhrát,“ usrkl z minerálky na stole. „Vy jste za mnou přijel proč, pane Koudelko? Jako poslední výstraha? Mám se už začít opravdu bát?“ Hráli jsme si na slovíčka.

Počet ujetých kilometrů a čas, které mu stály za tak krátký rozhovor s outsiderem úřadu vlády, jim zjevně stál za to. „Měl byste, pane doktore. Vláda má před sebou strategická rozhodnutí a premiér musí mít klid na práci...Vy mu ho berete. A je tu ještě jedna věc, kterou byste měl vědět. Když nebudete rozumný, neriskujete jen svojí kariéru...“ začal s výhrůžkami. „Přijdete úplně o všechno. A ne jen o svobodu.“ Zvedl jsem se energicky z proutěného křesílka. „Vy jste mi sem přijel vyhrožovat, pane Koudelko! Tím jsme spolu taky domluvili!“ Šloufův emisar zvedl překvapeně obočí a teatrálně vzdychl. „Mysleli jsme to s vámi dobře, pane Šarapatko. No, dělejte, jak myslíte.“

Někde pod košilí mi lehce vibroval diktafon. „Jeho to snad ani nenapadlo,“ ulevil jsem si polohlasně už v autě. Třásky se mi ruce. Nahrávka ležela na vedlejším sedadle a hlavou se mi řítily myšlenky na můj černý konec. Sám na ně už nemám, napadlo mě poněkolkáté během mechanické jízdy zpátky do azylu. Ve cvikovských stavebninách mi zazvonil telefon.

Stanislav Gross se ozval zpátky jen chvilku poté, co jsem vytočil jeho mobilní číslo. Ted' tiše poslouchal. „Musím na polici doplnit výpověď. Řeknu jim všechno včetně jmen. Oni mě jinak zabijí,“ polkl jsem po vylíčení anabáze s Koudelkou a čekal na odpověď. „Udělejte to!“ odvětil ministr vnitra a zavěsil telefon....

Zdeněk Šarapatka

Vystudoval speciální pedagogiku a sociální patologii na Univerzitě Karlově v Praze. Ve volbách 1998 za ČSSD neúspěšně kandidoval do Senátu. Následně si ho tehdejší premiér Miloš Zeman vybral jako poradce pro školství, vědu a výzkum. Jako jediný nebyl do premiérského týmu vybrán Zemanovým šéfporadcem Šloufem.

Do širšího povědomí se dostal v souvislosti s aférou Olovo. Šarapatka byl po odchodu od Zemana rok nezaměstnaný, pak jej ministr vnitra ČR Stanislav Gross přes výhrady Miloše Zemana zaměstnal jako svého poradce a vedoucího vicepremiérské kanceláře. Podobný post zastával i poté, co se Gross stal premiérem. Jako vrchní ředitel sekce premiéra měl na starosti tým poradců, některé odborné útvary Úřadu vlády a vládní protokol.

Na podzim 2004 dostal výpověď. Od roku 2006 působí jako publicista, od září 2015 je členem Rady ČT. V ní vystupuje proti snahám politiků a ruské propagandy manipulovat veřejnoprávním televizním zpravodajstvím. Znám je také jeho veřejný, kritický postoj k zvýhodňování lídra politického hnutí ANO Andreje Babiše v pořadu ČT Máte slovo.